

MESTERSZONETT

Amikor Pilátus hóhérkézre adta,
Felvette vállára súlyos nagy keresztjét,
Amely földre nyomta győtrött, gyöngé testét
Anyja az útszélen sir-zokog miatta.

Ó a kereszt! — most meg Simon nyög alatta;
Veronika vásznán vércseppes verejték!
Láthatják a népek második elestét,
S a bús asszonyokat még Ó vigasztalta.

Még egy esés; aztán fel a Golgotára!
S ott levetkőztetik, nincs egy szál ruhája,
S keresztre szögezik, ahogy meg volt írva...

Végül két lator közt kilehelte lelkét,
Tetemét a hivek titkon leemelték,
S eltemették nyirkos, sötét sziklasírba.

Kunszery Gyula

TAVASZ A TÉLBE

Szeme éjjél, az arca hajnal.
Tündér talán, vagy ifjú angyal.
Élő nóta a csend ölében,
tavasz a koldús, szürke télben.

Cseresznyepiros, pici szája
mosolyt biggyeszt a rút világra.
Gesztenyehaját habfehérre
pelyhezi a tél új szeszélye.

Rózsabimbó két apró melle,
s ahogy megy! Mintha szárnya lenne,
úgy integet a rajta lengő,
maga-kötötte kicsi kendő.

Köténye lebben. Szél motozza.
S a ringókedvű babos szoknya
úgy muzsikál, hogy szinte álom.
Nincs ennél szebb kép a világon!

Csak nézem egyre, de hiába, —
már lenn a kertek alját járja.
Egy telet tavasszá varázsolt.
Pedig csak egy kis barna lány volt.

ÓRANGYAL-KÉP

Eső után fény hullt a tájra.
Síkös volt és ferde az út.
Lány jött a fák felől, a parton
karján hozva egy kis fiút.

Két karjára fektetve hozta.
S amíg a gyaloghídon átért,
mint féltő anya, úgy ölelte
magához a kicsit, a másét.

Csizmája megvillant a fényben,
szoknyája ringott, ahogy lépett.
Néztem, mint egy életrekelt,
ragyogó őrzőangyal-képet.

Elmentek. És is tovább mentem,
kitágult csillogó szemekkel,
s valami csodálatosan mély
elmúlhatatlan szerelemmel.

Hegedűs László